

She

LAURENCE ROTHOOFT
& SUZE MILIUS /
KOPERGIETERY EN KGBE

Save the Queen

Lotte Ogiers

Gezien op 30 september 2022
Kopergietery Gent

Laurence Roothoof is vrouw. Van deze tijd, niet van gisteren. In haar monoloog 'SHE', die ze samen met Suze Milius maakte, is ze meerstemmig. Portretten van onder andere Maria Callas, Greta Thunberg, Koningin Beatrix en Grace Jones, hangen ingekaderd op de naakte, bakstenen muur in de foyer van de 'Kopergietery'. Mannen en vrouwen lopen voorbij. Meisjes, jongens. Tussen de beroemdheden in, ook een foto van Roothoof zelf. Klaar om bekeken te worden, afwachtend, of als decorum. Recht in de ogen kijkend, stil, nu is het aan ons.

06 OKTOBER 2022

De vrouw in *the spotlight*. Dat is meteen duidelijk. Lange rijen lampen splitsen het podium in tweeën. Ze vormen een muur tussen bekeken worden en willen verdwijnen. Tussen de vrouwelijke rol en de eigen identiteit. Maar de (mannelijke) blik priemt en troebleert. 'Welke vrouw kunnen, willen of moeten we zijn?', vraagt Laurence Roothoof zich af terwijl ze via woorden van bekende actrices, schrijfsters, staatshoofden of tantes haar eigen vrouw-zijn onderzoekt.

De lampen blijven niet altijd branden. Soms is het kortsluiting en vallen ze uit. Roothoof ligt dan op het tapijt en bouwt vanaf die houding haar personages op. Wakker worden en een nieuwe dag beginnen. Wie kan ik vandaag weer zijn?

'Dat ze voor het geluk geboren is,' roept Roothoof als oer-Vlaamse vrouw. Ze heeft het ooit zo besloten. Dat is de rol die ze voor zichzelf schreef. In haar *nude* kleedje toont deze vrouw zich bijna-naakt en kwetsbaar, niet helemaal overtuigd van het scenario dat ze voor zichzelf bedacht.

Deze voortdurende twijfel en wankel balans trekt Roothoof verder door in de veelheid en snelheid aan personages die ze opvoert. Alsof het nooit genoeg is, altijd zoekend. Ze verlegt heur haar en wordt Jackie Kennedy. Eén armbeweging

is genoeg om als Pina Bausch door haar café Müller te lopen. Donkere, droevige hondenogen dragen de existentiële vragen van Billie Eilish in zich.

Pijnlijk wordt het wanneer Amy Winehouse verschijnt als alter ego maar de spotlights niet langer verdraagt. Ze wil geen rolmodel zijn, geen hokje dat een cel wordt, maar een gewoon Brits meisje dat banale vragen voorgeschoteld krijgt. Ze wil vluchten maar de lampen, die ogen, deze stenen, ommuren haar. Heel kort klinkt uit de keel van Laurence Roothoof het herkenbare stemgeluid van de Britse zangeres. Geen rauwe noot, maar een hik en een adem die langzaam versmacht wordt in het zachte tapijt onder haar voeten.

Wie zijn ze zonder het aura van die afstand?

In de gedaante van andere vrouwen vormen de lampenrijen dan weer geen obstakel. Het achterste deel van het podium is het verkleedhok van Roothoof, en tegelijk de plek waar ze sterren als Cardi B en Grace Jones opvoert. Geleidelijk aan worden de *nude*-tinten in haar kostuum vervangen door leer of felle kleuren. Roothoof krijgt vleugels wanneer ze de dans van Loie Fuller imiteert. Ze wordt een rockster wanneer ze haar quotes op de nieuwe muziek van Jasper Segers zingt. Deze wereldsterren staan op een verhoogje, geven alles van zichzelf en staan tegelijk ver af. Wie zijn ze zonder het aura van die afstand?

Met heel minieme ingrepen weet Laurence Roothoof de andere vrouwen tot leven te wekken. Het is die veelheid aan stemmen en karakters die primeert. In de snelheid worden ze één stem, die via verschillende klankkleuren uiting weet te geven aan gedeelde twijfel en een onbeantwoord verlangen om écht gehoord te worden. Toch blijft het moeilijk om je helemaal over te geven. Als je bij elk citaat op zoek gaat naar de bron, loop je achter, hol je achterna zonder te weten waar Roothoof zelf nog te midden van al die stemmen is.

Misschien is daarom de scène met de Nederlandse koninginnen de sterkste van de voorstelling. Laurence Roothoof voert Wilhelmina, Juliana en Beatrix op. De sequentie duurt langer, de namen worden onthuld. Er is tijd om echt te luisteren naar deze vrouwen. Hun publieke rol is duidelijk, maar door hun speeches na elkaar op te voeren worden ze ook grootmoeder, moeder en dochter. Hun speeches bij troonsbestijgings- en troonsafstanden tonen hoe ze gegroeid zijn. Vertellen de hele geschiedenis. Van kleine meisjes naar (te) zelfbewuste vrouwen die hun echte emoties proberen te verhullen. 'I don't cry on tragedies,' zingt Laurence Roothoof, in een parafraze van Maria Callas. Krachtig, ze is Laurence zelf. Breekbaar, denkend aan het eenzame einde van de operadiva. De lampen flikkeren, worden zwart.

Welke vrouw willen we morgen zijn?